

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaromíra Synka a soudkyň JUDr. Karly Musilové a Mgr. Martiny Telcové ve věci

žalobkyně: **KESCHEM a.s.**, IČO 25295934
sídlem Skřivanská 483, 100 00 Praha 10 - Malešice
zastoupená advokátkou Mgr. Vlastou Kubíkovou
sídlem Husova 2117, 742 35 Benešov

proti

žalovaným:

1. **Ivana K.**, narozená xxx
bytem xxx

2. **MI Estate s.r.o.**, IČO 08294208
sídlem Na Pankráci 310/60, 140 00 Praha 4 - Nusle
zastoupená advokátem JUDr. Adamem Valíčkem, MBA
sídlem nám. Svobody 87/18, 602 00 Brno

3. **Ladislav S.**, omezeně svéprávný, narozený xxx
bytem xxx,
zastoupený opatrovnící Alenou P., narozenou xxx
bytem xxx

o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, k odvolání žalované 2. proti usnesení Okresního soudu v Přerově ze dne 29. 6. 2023, č. j. 9 C 19/2023-43,

takto:

I. Usnesení okresního soudu **se** ve výroku II. o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou 2. **potvrzuje**.

II. Žalobkyně a žalovaná 2. **nemají** vzájemně právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením okresní soud řízení zastavil (výrok I.), rozhodl, že dle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalobkyni vrátil soudní poplatek v částce 5.600 Kč dle § 10 odst. 3 a 4 zákona o soudních poplatcích (výrok III.).

Proti tomuto usnesení podala odvolání žalovaná 2. s tím, že žalobkyně vzala žalobu v celém rozsahu zpět. Okresní soud přípisem ze dne 14. 6. 2023 doručeným 15. 6. 2023 vyzval žalovanou 2., aby sdělila, jestli bude uplatňovat náhradu nákladů nebo se této vzdává. Žalovaná 2. podáním z 29. 6. 2023 sdělila, že uplatňuje právo na náhradu nákladů. Okresní soud však rozhodnutím nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná 2. namítá vadu usnesení spočívající v nepřezkoumatelnosti usnesení, které neobsahuje žádné odůvodnění. Žalovaná 2. spatřuje vady usnesení též v tom, že soud nepřiznal právo na náhradu nákladů žalované 2., přestože je zcela zjevné, že zastavení řízení zavinila žalobkyně zpětvzetím žaloby, protože měl prvostupňový soud aplikovat § 146 odst. 2 o. s. ř. a přiznat právo na náhradu nákladů řízení žalované 2. Žalovaná 2. má za to, že na straně žalobkyně nebyly kumulativně splněny podmínky ve smyslu § 146 odst. 2

věty druhé pro to, aby soud uplatnil výjimku z povinnosti hradit náklady řízení. Žalovaná 2. tak navrhuje změnu napadeného výroku tak, že se žalované 2. přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 6.534 Kč.

Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas a osobou k tomuto úkonu oprávněnou, přezkoumal krajský soud napadené usnesení v rozsahu podaného odvolání, to jest ve výroku II. o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou 2., jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206 a 212a o. s. ř.) a po přezkoumání obsahu spisu dospívá k závěru, že odvolání důvodné není.

Okresní soud o nákladech řízení mezi žalobkyní žalovanou 2. rozhodl dle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř., dle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže řízení bylo zastaveno.

Zde je třeba poukázat na judikaturu Ústavního soudu, která se v řízeních majících povahu iudicia duplex příklání k principu, že má být pravidlem nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když rozhodnutí podle § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. bude podmíněno zvláštními okolnostmi případu, zejména například šikanózním výkonem práva či zneužitím práva (k tomu srov. náleze ze dne 12. 12. 2009, sp. zn. II. ÚS 572/19 a náleze sp. zn. I. ÚS 262/2020). Tento základní princip je třeba aplikovat i na rozhodování o nákladech při zastavení řízení (srov. usnesení ÚS ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. I. ÚS 2109/21). Přiznat některému účastníku náhradu nákladů dle § 146 o. s. ř. by tak bylo možno jen při existenci výjimečných okolností, takové mimořádné okolnosti však ze spisu nevyplývají.

Ze spisu ostatně nelze ani dovodit, že by žalobkyně zavinila zastavení řízení dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. Žalobkyně vzala žalobu zpět z důvodu, že uzavřela s žalovanou 2. kupní smlouvu, na základě které převedla svůj spoluvlastnický podíl na předmětných nemovitostech na žalovanou 2. V tomto je třeba spatřovat mimosoudní dohodu účastníků, která vylučuje posuzovat zavinění na zastavení řízení.

Není tak žádný důvod rozhodovat o nákladech podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., jak se toho domáhá žalovaná 2., ale je na místě rozhodnout dle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Okresní soud tak rozhodl věcně správně, krajský soud proto napadené usnesení ve výroku II. o nákladech řízení mezi žalobkyní a žalovanou 2. potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto negativně s ohledem na shora uvedenou povahu věci.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Olomouc 30. srpna 2023

Mgr. Jaromír Synek v. r.
předseda senátu